

Cantata: Ser persona emocional

Recursos educatius

A | SINOPSI

B | ESCENA 1. UN MISSATGE INTERESTEL·LAR

CANÇÓ 1. SER PERSONA EMOCIONA

C | ESCENA 2. PRIMER CONTACTE AMB LA TERRA

CANÇÓ 2. UNA GOTA SALADA

D | ESCENA 3. UN ABÚS INCOMPRÉS

CANÇÓ 3. COM UN VOLCÀ

E | ESCENA 4. ALGUNA COSA FA PUDOR

CANÇÓ 4. PUAH!

F | ESCENA 5. PRIMER CONTACTE DE KANTOR I J-16 AMB ELS HUMANS

CANÇÓ 5. LA MARXA DE LA POR

G | ESCENA 6. UN ENCONTRE MÉS AMISTÓS

CANÇÓ 6. ALEGRIA DE COLORS

A | SINOPSI

Un extraterrestre curiós, Kantor, i un robot meticulós, J-16, arriben des del llunyà planeta Sèiron atrets per un missatge escrit per uns xiquets humans. La seua missió: comprendre què són les emocions, un misteri que ni la tecnologia més avançada pot desxifrar.

Durant la seua estada en la Terra, coneixeran Clara, Hadiya i Andrei, tres amics que, a través d'exemples senzills i experiències pròximes, els ensenyaran el valor de sentir. Por, ràbia, tristesa, fàstic i alegria es convertiran en les claus per a entendre la humanitat.

Entre rialles, malentesos i descobriments, Kantor i J-16 aprendran que ser persona emociona, i que les emocions són el motor que ens unix, ens protegix i ens impulsa a viure plenament.

B | ESCENA 1. UN MISSATGE INTERESTEL·LAR

NARRADOR/A: L'any 2026, un grup d'alumnes de l'escola (poseu ací el nom del vostre centre) va trobar la manera d'enviar una carta a l'espai exterior. No sabien si algú llegiria el seu missatge, però, per si de cas, es van presentar i van explicar com era la vida en la Terra. El missatge deia així:

Benvolguts companys d'univers, vos escrivim des de la Terra. Nosaltres som els humans. Cada un i cada una de nosaltres tenim un nom. Els nostres són Hadiya, Andrei i Clara. Cada dia anem a un lloc que es diu escola. Allí aprenem moltes coses i ens relacionem amb els nostres companys i companyes. Una de les coses que ens definix com a persones és que tenim emocions. De vegades estem contents; altres vegades, tristos; altres vegades, tenim por... I vosaltres? Teniu escoles? Com vos relacioneu amb els vostres amics i amigues? Podeu sentir emocions?

Aquell missatge va arribar a un planeta llunyà anomenat Sèiron, a on uns extraterrestres intentaven imaginar com podrien ser les estranyes criatures que els havien enviat aquell missatge. Serien els humans de color verd? Quina forma tindrien els seus cossos? Què devia ser allò de les "emocions", de les quals els havien parlat en la seua carta?

Plens de curiositat, un grup d'extraterrestres, acompanyats dels seus robots, debatien sobre allò que acabaven de llegir.

ET1: Quin missatge més estrany. Algú havia sentit parlar de la Terra

ET2: Jo no, i mira que he fet viatges interestel·lars!

ROBOT1 (*amb veu robòtica*): Pot-ser es trac-ta d'un pla-ne-ta llu-nyà!

ET3: Doncs sabeu què? Que a mi m'agradaria saber més d'estos humans.

ROBOT 2 (*amb veu robòtica*): Jo po-dri-a lo-ca-lit-zar el pla-ne-ta Terra. Vo-leu que ho in-ten-te?

ET1, 2, 3: Sí!

ROBOT 2 (*amb veu robòtica*): Bus-cant per l'u-ni-vers. (*Mira amunt i avall, a dreta i esquerra, com si estiguera buscant, amb gestos robòtics.*) Ter-ra lo-ca-lit-za-da. Im-pri-mint u-bi-ca-ci-ó. (*El robot trau un full que agafen els extraterrestres.*)

ET1: Per les estrelles de l'univers! Això està molt lluny! Jo allà no vaig.

ET2: Ja deia jo que mai havia estat en la Terra. La meua nau mai ha arribat tan lluny!

ET3: Doncs jo sí que hi vull anar. Vull aprendre tot el que puga sobre estes criatures tan estranyes. Prepararé l'equipatge! Robot, vols vindre amb mi?

ROBOT2 (*amb veu robòtica*): D'a-cord. Sem-pre és di-ver-tit co-néi-xer al-tres cri-a-tu-res.

NARRADOR/A: I així va ser com un extraterrestre i un robot del planeta Sèiron van decidir visitar el planeta Terra. Van arribar-hi un dia com qualsevol altre. Un dia en què els humans feien vida. Anaven a l'escola, parlaven, jugaven i, com havien dit en la seua carta, s'emocionaven.

CANÇÓ 1. SER PERSONA EMOCIONA

Un planeta blau sura per l'espai,
ens acull a tots, dins vivim tu i jo.
Amb els animals, pedres, minerals,
plantes vegetals, estem els humans.

Ser persona en un planeta viu.

Ser persona és ser algú que riu.

Ser persona és jugar i imaginar.

Ser persona..., ser persona emocional.

A amics estimar, riure o plorar.
Demanar perdó i cantar cançons.
Deixar-se abraçar, festes celebrar.
Sona tan estrany i és el que ens fa humans.

Ser persona (en un planeta viu).

Ser persona (és ser algú que riu).

Ser persona (és jugar i imaginar).

Ser persona..., ser persona emocional.

Ser humà ens fa sentir emocions:

fàstic, ira, alegria i tristor,
i també alguna vegada por;
és el que sentim els humans.

Ser persona en un planeta viu.

Ser persona és ser algú que riu.

Ser persona és jugar i imaginar.

Ser persona..., ser persona emocional.

C | ESCENA 2. PRIMER CONTACTE AMB LA TERRA

NARRADOR/A: L'extraterrestre viatger, de nom Kantor, i el seu robot, anomenat J-16, han arribat a la Terra un dimarts de matí. No hi ha dubte que han arribat a un planeta molt estrany. Hi ha aigua per tot arreu. I també algunes coses verdes. Què deu ser tot allò?

Disposats a investigar, han fet aterrar la seua nau espacial, sense ser vistos, molt a prop d'una escola. Allí, amagats darrere d'un arbust, intentaran conèixer les estranyes criatures que els van enviar aquell missatge: les persones.

KANTOR (*tocant l'arbust amb un poc de por*): Què deu ser açò? Potser una d'eixes "emocions" de les quals ens van parlar els humans en el seu missatge?

J-16 (*amb veu robòtica*): Dei-xa'm in-ves-ti-gar-ho! (*Trau un aparell – comandament, mòbil, etc. – i el posa al costat de l'arbust.*) És un arbust. U-na plan-ta que s'a-li-men-ta del sol i que do-na o-xi-gen.

KANTOR: Ostres, J-16! Quin aparell més útil. I allò què és?

J-16: A-llò és u-na es-co-la. És el lloc a on els hu-mans més jó-vens a-pre-nen.

KANTOR: Que curiós!

(*Apareix una xiqueta a l'altra banda de l'escenari; d'ací en avant, Clara. Camina capbaixa i trista. De tant en tant mira a dreta i esquerra, i finalment se'n va en una cadira sola.*)

KANTOR: Mira, J-16! Un exemplar d'humà! Mirem-lo, a veure què fa!

(*La xiqueta es posa a plorar.*)

KANTOR: Què fa? Utilitza el teu aparell!

J-16 (*enfoca la xiqueta amb l'aparell*): No tro-be cap res-pos-ta. No entenc què pas-sa.

(*Apareixen un xiquet i una xiqueta pel costat de la xiqueta, que plora sense veure'ls; d'ací en avant, Andrei i Hadiya. Els dos l'assenyalen i fan gestos de preguntar-se què poden fer. Finalment li parlen.*)

ANDREI: Hola..., eh..., estàs bé?

CLARA (*eixugant-se els ulls*): Sí..., no és res... És que... és el meu primer dia en l'escola... i no conec ningú. He vingut fa poc a viure a este poble i m'havia sentit un poc sola i trista. Necessitava plorar una miqueta.

HADIYA: Ostres... Vols saber una cosa? Jo també vaig vindre a viure a este poble fa un temps, i al principi em vaig sentir igual que tu. Em dic Hadiya.

ANDREI: I jo soc Andrei. I mira, ja no pots dir que no coneixes ningú. Ja ens coneixes a nosaltres. Vols que t'ensenyem l'escola?

CLARA: Jo em dic Clara. Encantada de conèixer-vos. I sí, m'agradaria molt que m'ensenyàreu el col·le.

ANDREI: Doncs anem. Veuràs quin centre més bonic que tenim.

HADIYA: I et presentarem la resta de companyes i companys de la classe.

CLARA (*respira fondo i s'eixuga els ulls amb un mocador*): Ai, ara em trobe molt millor. Sí, anem.

(*Se'n van. A l'altra banda, J-16 enfoca amb el seu aparell en direcció a les xiquetes i el xiquet que se'n van.*)

KANTOR: Què acaba de passar?

J-16: Crec que a-ca-bem de de-tec-tar u-na de les e-mo-ci-ons de les quals par-la-ven en el mis-sat-ge.

KANTOR: I quina era?

J-16: La tris-tor. Ge-ne-rant in-for-me. (*Trau un full que Kantor agafarà.*)

KANTOR: La tristor? Deixa'm veure...

CANÇÓ 2. UNA GOTA SALADA

Si un dia tens un núvol negre sobre tu
i no saps què sents, se t'ha fet a la gola un nuc.

Deixa-ho eixir, guardar-ho dins és molt pitjor.
Deixa-ho anar, veuràs que et trobes molt millor.

**Una gota salada naix del teu interior,
corre per una galta i deixa anar la tristor.**

**Una gota salada naix del teu interior,
corre per una galta i deixa anar la tristor.**

Si vols plorar, no t'hages mai d'avergonyir.
És tan normal que et passa a tu i em passa a mi.

Pots fer-ho sol, però és millor acompanyat.
Hi ha menys tristor si tens algú al teu costat.

**Una gota salada alleuja el teu dolor
i una forta abraçada reconforta el teu cor.**

**Una gota salada alleuja el teu dolor
i una forta abraçada reconforta el teu cor.**

Plora i riu. (x8)

Plora un riu de gotes, gotes d'aigua i sal.

Plora un riu de gotes, gotes d'aigua i sal.

Plora un riu de gotes, gotes d'aigua i sal.

Plora un riu de gotes, gotes d'aigua i sal.

**Una gota salada naix del teu interior,
corre per una galta i deixa anar la tristor.**

**Una gota salada naix del teu interior,
corre per una galta i deixa anar la tristor.**

D | ESCENA 3. UN ABÚS INCOMPRÉS

NARRADOR/A: Kantor i J-16 han fet un primer contacte amb els humans. I sembla que han començat a aprendre alguna cosa sobre eixa cosa tan estranya: les emocions. De moment, l'única que coneixen és la tristor. Com que no en coneixen cap altra, no acaben d'entendre per a què servixen, i discutixen entre ells sobre els avantatges i els inconvenients de ser humà. Enmig d'eixa conversa, tindran l'ocasió d'aprendre alguna cosa sobre una nova emoció. Mireu.

KANTOR: Segons el teu informe, J-16, la tristor es pot relacionar amb l'abatiment, la pena, l'absència d'alegria. Quin tipus de programador deu haver dissenyat els humans per a sentir alguna cosa així? La veritat és que no entenc per a què servix la tristor.

J-16: Es-tic bus-cant al-gun in-for-me que m'ho ex-pli-que, pe-rò jo tam-poc ho tro-be.

KANTOR: Si et soc sincer, et diré que preferisc ser un alienígena que un humà... Fins i tot et diria que preferiria ser un robot!

J-16: Sí. Ser un ro-bot es-tà molt bé. No t'has de pre-o-cu-par per res. No-més has d'as-se-gu-rar-te que no se't des-car-re-ga la ba-te-ri-a.

KANTOR: Mira! Allà van de nou els xiquets d'abans. Que, per cert, quins noms més estranys que tenen. Andrei, Hadiya, Clara. No podrien tindre noms normals com els nostres?

J-16: No hi po-dri-a es-tar més d'a-cord. (*J-16 emet un riure neutre.*)
Ha-ha-ha.

KANTOR: Què fan, ara? Acostem-nos un poc.

(*Apareixen per l'altra banda de l'escena Hadiya i Clara. Les dos duen un bric de suc.*)

HADIYA: Doncs este és l'últim racó del pati. Amb això, crec que ja has vist tot el centre.

CLARA: Caram, Hadiya! Moltes gràcies per esta visita guiada. Ara ja sé a on està cada una de les aules i podré moure'm per l'escola molt millor.

(*Entra en escena un nou alumne; d'ací en avant, Ferran.*)

FERRAN: Mira, la *rareta* i la nova!

HADIYA: Hola, Ferran. Així és com vols presentar-te a una nova companya? *(Amb sarcasme.)* Tu sempre tan educat!

CLARA *(a Hadiya)*: I este qui és?

HADIYA: Este és Ferran, i no és una persona acollidora, precisament. Veritat que no, Ferran? Quan jo vaig vindre al centre per primera vegada, com tu, no em va tractar massa bé. Encara no has après la lliçó?

FERRAN: Veig que te'n recordes, *rareta*. I tu, més val que sàpies qui mana en esta escola.

CLARA: Vaja! No sabia que tu eres el director! *(Es gira amb un somriure còmplice, mirant Hadiya.)*

FERRAN: Vas de graciosa? Doncs ves amb compte amb mi, *novata!* *(Li lleva el suc.)* Ja t'ho he dit. Ací mane jo.

(Ferran es gira i se'n va.)

HADIYA *(molt enfadada)*: Serà possible? M'ha robat el suc!

CLARA *(recuperant-se de l'esglai)*: Tenies raó! És un maleducat!

HADIYA: M'ha fet molta ràbia!

CLARA: Oh! I a mi també!

HADIYA: Acompanya'm. Ho direm als mestres.

CLARA: I tant. Anem!

(Se'n van.)

KANTOR: I això què ha sigut?

J-16 *(de nou, assenyalant cap a l'escena amb la seua màquina)*: No es-tic se-gur d'ha-ver-ho en-tés bé. Se-gons l'in-for-me, les xi-que-tes es-tan sen-tint rà-bi-a.

KANTOR: Ràbia? A veure! Deixa'm eixe informe.

CANÇÓ 3. COM UN VOLCÀ

Tinc un sentiment! I no sé què fer!
És la ràbia! L'he de traure amb un crit potent!

Veig algú cruel! Veig algú plorar!
Sent un nuc dins de la panxa! He de protestar!

Vaig alçant la veu! L'alce fort al vent!
Va creixent i dic amb força: "Això no està bé"!

Si pegues o ofens, tractes malament!
Jo respondré ple de ràbia! I no callaré! NO!

La meua emoció s'acompanya de passió.

Ve de tant en tant i es fa la revolució.

**És un huracà, un terratrèmol, un tsunami;
és un llamp i també un tro; és la ràbia que sent jo.**

No tingues por si la sents. No l'amagues al teu pit.

Deixa-la eixir lliurement i trau tot el que dus dins.

**Que sone la teua veu, que ja no ho suporta més
i diu: "Prou!".**

E | ESCENA 4. ALGUNA COSA FA PUDOR

NARRADOR/A: Els nostres viatgers interestel·lars han pogut veure una altra emoció. A banda de la pena, ara han conegut la ràbia. De nou, el modern aparell de J-16 no servix per a entendre allò que senten els humans. No hi ha dubte que són criatures ben curioses! Potser és el moment d'acostar-s'hi i preguntar-los sobre eixes estranyes emocions de les quals parlen. Però què podria passar si entren en contacte amb estes jóvens i particulars criatures? Kantor i J-16 no ho tenen del tot clar.

KANTOR: Et dic que no entenc res d'estes emocions. No tenen explicació!

J-16: No sé què dir-te. Pot-ser les e-mo-ci-ons són un er-ror en el sis-te-ma o-pe-ra-tiu dels hu-mans.

KANTOR: Crec que ha arribat el moment de preguntar-los-ho. Ens acostem a estos dos exemplars i els preguntem?

J-16: A Ha-di-ya i Cla-ra?

KANTOR: Sí! Potser elles ens poden explicar què és sentir emocions.

J-16: Pe-rò... i si són pe-ri-llo-ses? Po-dri-en ro-bar-nos les ba-te-ri-es!

KANTOR: No sigues tan quadriculat, home!

J-16: No puc e-vi-tar-ho. Soc un ro-bot.

KANTOR: També tens raó! Jo m'acostaré a parlar amb elles.

(A l'altra banda de l'escenari apareixen de nou Hadiya, Andrei i Clara.)

CLARA: ... i aleshores la mestra em va dir que havia parlat amb Ferran, que s'ha disculpat i s'ha compromés a no tornar a comportar-se així amb nosaltres.

ANDREI: Doncs sí que me n'alegre. Allò que va fer no està gens bé!

(Kantor s'apropa als xiquets, però en escoltar Hadiya, tornarà a amagar-se.)

HADIYA: Eh! Espereu un moment!

CLARA: Què passa, Hadiya?

HADIYA: No ho sentiu? Què és eixa olor?

KANTOR *(a J-16)*: Crec que ens han descobert, J-16!

J-16: Per tots els xips! Es-pe-re que no em ro-ben les ba-te-ri-es!

ANDREI: Jo també la note... No ve d'allà. *(Assenyala cap a Kantor i J-16.)*

CLARA: Sí. Jo també ho note... Ve de per ací...

(Kantor i J-16 es tapen les cares per a no ser descoberts. Uns metres abans d'arribar a on estan ells, els jóvens trauran un entrepà embolicat amb una tela de darrere d'una caixa.)

ANDREI *(tapant-se el nas)*: Ostres, crec que ho he trobat!

CLARA *(olora l'entrepà)*: Sí! Quina pudor que fa això!

HADIYA: Quant de temps deu fer que està eixe entrepà ací perdut?

ANDREI: No ho sé, però... per l'olor que fa... diria que és de tonyina.

CLARA: Sí..., de tonyina pudenta!

HADIYA: En vols un mosset, Andrei?

ANDREI: Però què dius? Si mossegara això, em podria convertir en un... extraterrestre com a mínim!

(Tots riuen.)

HADIYA: I tu, Clara, el vols tastar?

CLARA: Jo? Ni pensar-ho! Quin fàstic!

ANDREI: El millor serà que el tirem a la paperera. *(Se'n van.)*

KANTOR: Ei! Què han volgut dir amb això de convertir-se en extraterrestres?

J-16: Ni i-de-a!

KANTOR: I què és això del fàstic del qual han parlat?

J-16: (*Trau un informe.*) De-fi-ni-ti-va-ment no en-tenc les e-mo-ci-ons.

CANÇÓ 4. PUAH!

Puah! (X2)

Pot ser que et sorprenga un aroma fastigós

i et preguntes què fa tanta olor.

Saps que alguna cosa està podrida i fa pudor,

i crides: "Quin fàstic! Quin horror!".

Veus que per l'aspecte eixe *bocata* no està bo.

Només cal fixar-se en el color.

No me'l menjaria ni li'l donaria al meu gos.

No faria això per res del món.

Si fa mala olor, voldrà dir que no està bo.

Si arrufes el nas, no serà bo per menjar.

Si et fa aborronar, potser l'hauràs de tirar, perquè

si és molt fastigós, és perillós. (Bis)

Potser palpes dalt l'armari, vas buscant un got

i de sobte sents la sensació.

Has tocat alguna cosa, té el tacte viscós

i ben ràpid notes l'emoció: fàstic.

Un matí tranquil descansas a l'habitació.

T'estires al llit i dius: "Que bo!",

però sents que alguna cosa avança pel teu coll.

(*Cridant.*) Una aranya! Una aranya! Noooo!

Puah! (Bis)

Si fa mala olor, voldrà dir que no està bo.

Si arrufes el nas, no serà bo per menjar.

Si et fa aborronar, potser l'hauràs de tirar, perquè

si és molt fastigós, és perillós. (Bis)

F | ESCENA 5. PRIMER CONTACTE DE KANTOR I J-16 AMB ELS HUMANS

NARRADOR/A: Quan Kantor volia acostar-se als nostres jóvens, un entrepà pudent ha aparegut en escena i ha impedit que poguera parlar-los i preguntar-los sobre les emocions. Però després d'haver presenciat la pena, la ràbia i el fàstic, la curiositat i les ganes d'entendre les emocions són massa grans. Kantor ha decidit que és el moment d'acostar-se als humans i preguntar-los què significa sentir emocions. J-16 l'acompanyarà en este encontre intergalàctic.

J-16: Es-tàs pre-pa-rat?

KANTOR: Crec que sí!

J-16: Què els di-em?

KANTOR: No sé. Ens presentem i els diem d'a on venim, no? Igual que van fer ells amb el seu missatge.

J-16: Bo-na i-de-a. Mi-ra, per a-llà ve-nen.

(Per l'altra banda de l'escena apareixen els tres jóvens.)

CLARA: Sort que vam tirar aquell entrepà! Quina olor!

HADIYA: Sí, perquè allò era insuportaAAAAH! *(Hadiya crida en veure Kantor i J-16.)*

ANDREI: Caram! Quina por! Per un moment pensava que ens havíem trobat amb un extraterrestre i un robot! Qui sou? I d'on heu tret eixes disfresses tan xules?

KANTOR: Eh..., dis..., disfresses? El meu nom és Kantor i no duc cap disfressa!

HADIYA *(tocant J-16)*: Mireu! És que sembla un robot de veritat!

J-16: Ai-xò és per-què soc un ro-bot!

CLARA: Vinga, va! Deixeu ja la broma. Sou de la classe de 4t B, no?

KANTOR: No! T'ho he dit. El meu nom és Kantor. J-16 i jo venim d'un planeta anomenat Sèiron.

J-16: Sí. Vam re-bre el vos-tre mis-sat-ge. A-quell en què ens di-eu que sou hu-mans, ve-niu a l'es-co-la i sen-tiu e-mo-ci-ons.

ANDREI: O siga que realment veniu de l'espai, no?

KANTOR: Sí.

HADIYA: I tu eres un extraterrestre, no?

KANTOR: Sí.

CLARA: I tu eres un robot, no?

J-16: Sí.

ANDREI: I vau rebre el nostre missatge, no?

KANTOR: Sí.

HADIYA: I el vau llegir des d'un altre planeta, no?

J-16: Sí.

CLARA: I heu viatjat per l'espai per a trobar-vos amb nosaltres, no?

KANTOR: Sí.

(Tres segons de silenci, i Andrei, Hadiya i Clara es posen a cridar i ixen d'escena corrents.)

KANTOR: Què ha passat ara, J-16?

J-16: No es-tic se-gur. *(Trau, de nou, el seu informe.)* Crec que ens hem tro-bat amb u-na no-va e-mo-ci-ó. En es-te cas crec que es trac-ta de la por.

KANTOR: La por? Doncs no sé què deu ser, però quin primer contacte. Ha sigut un fracàs!

J-16: Crec que hau-rí-em d'a-cos-tar-nos de nou i ex-pli-car-los que vo-lem fer-los al-gu-nes pre-gun-tes.

KANTOR: Sí. Anem, encara que espere que no tornen a fugir corrent.

(Kantor i J-16 ixen d'escena.)

CANÇÓ 5. LA MARXA DE LA POR

Si tu tens por, has de saber que sentir por és de valents.
La tenim tots, menuts i grans; la por és allò que ens fa humans.
Si hi ha perill, és el senyal que ens mou a córrer o cridar, a
protegir-nos o ajudar a qui ho està passant fatal.
Hi ha qui en té de la foscor i del silenci aterridor o dels insectes que hi ha al
bosc; hi ha qui en té d'estar molt sol.
Si tu tens por, has de saber que és ben normal, no passa res.
Accepta-la, dona-li lloc i no tingues por de la por.
Compartix una por i et sentiràs molt millor. Perquè totes i tots en tenim.
**Marxa amb valor, amiga. Marxa amb valor, amic. Dona'm la mà i
explica'm quina por compartim. (Bis)**
No li tingues por a la por, que temor en sentim tothom.
No li tingues por a la por per sentir cal tindre valor.
Compartix amb mi esta por, perquè la sentim tu i jo.
Compartix amb mi esta por i et sentiràs molt millor.

G | ESCENA 6. UN ENCONTRE MÉS AMISTÓS

NARRADOR/A: No hi ha dubte que la relació entre Kantor, J-16 i els nostres amics i amigues no ha començat amb bon peu. La por d'allò que no coneixen ha envaït Andrei, Hadiya i Clara. En el fons és una reacció molt humana. Quan no coneixem alguna cosa, de vegades pensem que ens pot fer mal. Però... què passarà si els jòvens donen una oportunitat a estes criatures tan curioses que han vingut des de l'altra punta de l'espai? Potser és el moment d'unencontre més amistós.

(Entren en escena Andrei, Hadiya i Clara.)

CLARA: Ostres, espere que no se n'hagen tornat al seu planeta.

HADIYA: Sí! Tant de bo no estiguen molestos per la nostra reacció.

ANDREI: La veritat és que em sap greu haver-me'n anat corrents, però és que mai havia vist un extraterrestre!

CLARA: Mireu! Estan allà! *(Clara assenyala cap a Kantor i J-16 en l'altra banda de l'escena.)*

KANTOR: Que tornen, J-16. Crec que ara sí que els podrem preguntar!

J-16: Que bé! Per fi po-drem re-sol-dre l'e-nig-ma de les e-mo-ci-ons.

KANTOR: Hola de nou, terrícoles.

CLARA: Hola, perdona, però és que abans ens ha entrat la por i hem eixit fugint.

HADIYA: Sí, però en realitat vos volem conèixer.

ANDREI: Així és. En realitat estem contents que vingueu al nostre planeta després d'haver llegit el nostre missatge. Ens podeu repetir els vostres noms?

KANTOR: Sí. Jo soc Kantor. I ell és J-16.

CLARA: Nosaltres som Clara, Hadiya i Andrei.

J-16: En-can-tats. Pe-rò Cla-ra, a-bans has dit que te-ní-eu por. La... por... és u-na d'ei-xes co-ses que en di-eu e-mo-ci-ó?

HADIYA: Sí! Sentim emocions com la por, el fàstic, la ràbia o la pena.

KANTOR: Però hi ha una cosa que no entenc. De què vos servix sentir coses roïns?

ANDREI: T'ho explicaré. En el fons no hi ha emocions roïns.

HADIYA: Sí! Sentir pena no està malament.

CLARA: Ni tampoc ràbia.

ANDREI: Això ens fa humans.

HADIYA: Les emocions ens servixen per a allunyar-nos d'allò que ens fa mal i acostar-nos a allò que ens fa bé.

CLARA: Per exemple, si estic en un lloc com una cova fosca a on hi ha coses que em poden fer mal, la por m'ajuda a anar-me'n d'allà i protegir-me.

ANDREI: O si algú m'està molestant i vull que pare de fer-me mal, la ràbia m'ajuda a actuar i posar una solució.

HADIYA: Com quan Ferran va espentar Clara.

CLARA: O el fàstic. Si no poguérem sentir fàstic, ens hauríem menjat l'entrepà de tonyina pudenta i ens haguera fet mal la panxa.

KANTOR: Ah! Ara crec que comence a entendre les emocions.

J-16 (*trau de nou un informe*): In-for-me com-plet so-bre les e-mo-ci-
ons.

KANTOR (*llig l'informe*): Sí! Just el que em pensava! Les emocions fan que les persones se senten vives! No hi ha dubte que ser persona emociona.

J-16: Va-ja. La ve-ri-tat és que m'ha a-gra-dat molt fer es-ta vi-si-ta a la Ter-ra.

KANTOR: Ja ho pots dir! I a mi també. M'ha agradat molt conèixer-vos.

CLARA: A nosaltres també ens ha agradat conèixer-vos!

ANDREI: Sí! Sou el primer extraterrestre i el primer robot que hem conegut.

HADIYA: I ens ha alegrat molt que rebéreu el nostre missatge.

KANTOR: Jo estic notant alguna cosa a la panxa. No sé ben bé què és, però em fa com... cosquerelles! Vaja! No havia notat mai una cosa així.

J-16: Jo tam-bé ho sent, Kan-tor. Crec que es-tem sen-tint u-na e-mo-ci-ó. Es-tem sen-tint a-le-gri-a.

HADIYA: Doncs això només és el principi! Veureu que bé quan vos ensenyem el nostre planeta.

CLARA: Sí! Veniu, que vos ensenyarem la resta de l'escola.

ANDREI: Per ací! Anem!

NARRADOR/A: I així va ser com un extraterrestre i un robot del planeta Sèiron van decidir visitar el planeta Terra. Van arribar-hi un dia com qualsevol altre. Un dia en què els humans feien vida. Anaven a l'escola, parlaven, jugaven i, com havien dit en la seua carta, s'emocionaven. Gràcies a eixes emocions van poder aprendre dos lliçons que mai oblidarien. La primera és que ser persona emociona. Ser una persona és viure i conèixer amb les emocions. Totes útils. Totes importants. La segona, que conèixer noves persones i aprendre d'elles ens fa créixer, connectar amb els altres i sentir l'emoció que ens fa avançar i viure plenament: l'alegria.

CANÇÓ 6. ALEGRIA DE COLORS

Llegir un conte des del butacó, assaborir un bon meló d'alger, anar-se'n
a la serra d'excursió o fer esport em fa sentir tan bé.

Festes d'aniversari celebrar, escoltar música i poder ballar, veure com
trau la banya el caragol, deixar-se acariciar pel raig del sol.

Ser persona emocionada, és cert.

Ser persona ens ompli d'emoció, i per això cantem.

**Com un raig de sol. El teu somriure és com un raig de sol que alegra el dia i
l'ompli de color, i que al meu cor dona calor.**

**Alegria i goig és el que sent quan veig que tu estàs prop; quan cante, balle i
jugue sense por; quan tu m'abrades amb amor (amb amor).**

Passar el dia jugant al jardí, veure moure la cua al meu gos, poder observar l'arc de
Sant Martí és tan genial, és tan meravellós...

Saltar damunt de les ones del mar,
que em facen cosquerelles, i cantar

cançons alegres amb tots els companys
i les companyes de l'innov@cant.

Ser persona emocionada, és cert.

Ser persona ens ompli d'emoció, i per això cantem.

Com un raig de sol.

**El teu somriure és com un raig de sol
que alegra el dia i l'ompli de color,
i que al meu cor dona calor,**

Alegria i goig

**és el que sent quan veig que tu estàs prop;
quan cante, balle i jugue sense por;
quan tu m'abrades amb amor (amb amor).**